

VERSCHEURD VERTROUWEN

*Een historische roman over
drie tegenstrijdige idealen
tijdens de oorlog in Azië*

Gerda Hartkamp

Walking my Revolution Publishers

Walking my Revolution Publishers
www.walkingmyrevolution.com

©2024, Eerste druk

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt worden in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of door fotokopieën, opname, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

©2024 Gerda Hartkamp

©2024 Cover ontwerp: Joyce de Vries

Gepubliceerd door Walking my Revolution Publishers

ISBN 9789492632647

NUR 342 Historische roman (populair) 337 Oorlogs- en verzetsroman

Deel 1

Oaki

*30 juni – Shōwa 6**

Aan mijn welgeëerde vader en mijn zorgzame moeder,

Lieve otousan en okaasan. Ik stuur u nog snel een brief voordat we optrekken naar China en ten strijde gaan. We hebben hard en intensief voor de komende confrontatie getraind. Het is zwaar geweest, maar ik ben er sterker uitgekomen. Ik voel me niet alleen verplicht, maar ben er trots op te vechten voor het grote plan van onze geliefde keizer Hirohito, god onder de mensen.

Japan is te klein voor al haar inwoners en we hebben meer landbouwgrond nodig om onze mensen te kunnen voeden. Onze geëerde keizer is ervan overtuigd dat Dai Nippon, het grote Aziatische rijk op den duur het beste zal zijn voor iedereen. Alle landen die nu nog verdeeld zijn zullen uiteindelijk één volk zijn en gehoorzamen aan onze keizer.

Ik vecht voor de eer van ons land en zal strijden met de waarden die u mij heeft meegegeven. Ik beloof dat ik u beide trots zal maken

Uw geliefde zoon,

Masashori Oaki

**De Japanse jaartelling 2592, Shōwa staat voor de regeringsperiode van keizer Hirohito, het jaar van verlichting en harmonie. Shōwa 6 staat voor de westerse jaartelling 1931*

Als het peloton halthoudt, zakt sergeant Oaki Masashori op de grond. Een paar uur geleden staken ze een rivier over en hij is nog steeds nat. In plaats van de rivieren via een brug over te steken, zoals de bedoeling was, waden ze vanwege de verwoesting ervan door het water. Ze zoeken langs de oever naar stevig hout om een nieuwe overspanning te bouwen voor de voertuigen. Al met al zijn ze dagen bezig om alle wagens naar de overkant te krijgen. Een fiets kunnen ze nog op hun nek nemen, maar voor het zware materiaal is een brugverbinding nodig.

Nu hij stil zit, wordt hij gek van de luizen. Duizenden pootjes bewegen over zijn lijf, alsof de luizenkeizer audiëntie heeft voor al zijn onderdanen. Zijn lichaam is het kasteel waar ze allemaal samenkomen en zijn onuitputtelijke voorraad bloed wordt op een dienblad als feestmaal aangeboden.

De Chinezen maken het hen moeilijk. Het Chinese volk volgt de tactiek van de verschroeide aarde, wat betekent dat terwijl het leger zich terugtrekt, ze alle huizen en velden achter zich in brand steken als een vlammeende toorts die hun vooruitdrijft.

Etensvoorraden, karren en vee dragen ze met zich mee, de bewoners in armoede en vertwijfeling achterlatend. Ze vernietigen mogelijke doelen die voor de naderende Japanners van enige waarde zouden kunnen zijn, zoals bruggen, spoor- en telegraaflijnen, industrie, landbouwgebieden en zelfs bossen. Het is een slimme strategie, want al deze dingen remmen het Japanse leger behoorlijk af.

Dat de tactiek werkt, is ook te zien aan de honger die hij en de anderen hebben. Het is deprimerend, want waar haal je in een situatie als deze voedsel voor duizenden soldaten vandaan? De paar parelhoenders en konijnen die ze vinden, zijn bij lange na niet voldoende om al die magen te vullen.

Chinees pelotons verstoppen zich of graven zich in langs rivieren en in velden van waaruit ze de Japanners aanvallen op momenten waarop die zich veilig wanen. Nu voelen ze zich nergens meer veilig. Schichtig als salamanders speuren ze de omgeving af en zoeken ze zo goed mogelijk dekking bij gevaar.

De soldaten van het revolutionaire Chinese leger die ze onderweg

te pakken krijgen, hoeven door hun achterbakse acties geen genade te verwachten. Zonder veel omhaal worden alle soldaten geëxecuteerd. Behalve dan de Chinese officieren, die hebben niet het geluk meteen te worden onthoofd of doodgeschoten. Zij worden eerst ondervraagd om hun bevelen en strategieën prijs te geven.

De Japanse ondervragingstechnieken zijn niet zachtzinnig. Oaki hoort de gevangenen regelmatig gillen. Het zijn nare kwesties en hij begrijpt dat informatie cruciaal is om deze oorlog te winnen, maar is blij dat dit verhoren niet zijn taak is.

Uitgeput zitten ze op de grond en delen het beetje eten dat ze hebben kunnen bemachtigen. In hun kommetje zit vandaag niet meer dan wat geweldige sojabonen, een peper en wat olie. Soms komen er vrachtwagens om rijst te brengen dat ze koken boven een vuur, af en toe aangevuld met paddenstoelen uit het bos of wat ze maar kunnen vinden. Maar de vrachtwagens met voedsel zijn al een week niet meer geweest.

Doordat alle huizen vernietigd zijn, bivakkeren de mannen onder de blote hemel, meestal in hun natte plunje. Het is te veel werk om steeds een kamp op te zetten. Maar veel soldaten worden ziek van kou en ondervoeding.

Vannacht zitten ze tegen een rotswand aan die de koude wind tegenhoudt. Hij kijkt omhoog. Hier kunnen de vrachtwagens met hun voorraden in ieder geval niet langs. Zij zullen een omweg moeten maken.

Hij heeft geen greintje vet meer op zijn lijf en hij heeft het gevoel alsof hij al zijn hele leven onderweg is. Hun eerste bestemming was Sjanghai. Daarom hebben ze de naam S.E.A., het Shanghai Expeditionary Army gekregen. De verovering van de Chinese havenstad heeft drie maanden gekost en er zijn veertigduizend Japanners gesneuveld. Maar met de verovering van de stad was de oorlog niet voorbij geweest en hadden ze nieuwe bestemmingen gekregen, terwijl de naam onveranderd bleef.

Oaki zag er een paar jaar geleden nog goed uit. Hij had fijne gelaatstrekken, kort gesneden zwart haar, een pezig lichaam en een altijd tot in de puntjes verzorgd uiterlijk. Als *haha* (moeder) hem nu zou zien.

Met zijn tweeëndertig jaar zou hij in de bloei van zijn leven moeten zijn, maar hij is mager, heeft een slecht passend uniform en is ongewassen. Het is het jaar Shōwa 10 (1936) en hij loopt inmiddels vijf jaar door dit land als een schakel in de enorme ketting van het S.E.A. Japan lijkt een ver verleden.

Hij denkt aan het dorp waar hij zijn ouders en zusje achterliet. Hun huis met de deuren van rijstpapier die dicht glijden zonder geluid. 'Een hut gevuld met gelach is rijker dan een paleis gevuld met verdriet,' zei *haha* altijd. Hij heeft gelukkige tijden gekend. Ook al heeft hij vaak woorden met *chichi* (vader) en ruzie met zijn broer Oka gehad.

Hij mist de rijstvelden, de velden vol verschillende groenten, de geuren van zijn moeders bloementuin en de bonsaiboompjes van zijn vader en de rust die er heerst. Die heerlijke stilte.

Hij mist die stilte. Tegenwoordig is er altijd lawaai om hem heen, pratende mannen of strijdgeweld.

Hij en Oka, die twee jaar ouder is, hadden jaren geleden de dienstplicht al vervuld. Die van hemzelf was niet zo soepel verlopen, hoewel hij zich had opgewerkt tot de officiersopleiding. Oaki was in die tijd erg opvliegend en in een van zijn boze buien had hij een andere officier in het water gegooid. Hierna werd hij, naar zijn eigen mening, totaal onterecht van de opleiding verwijderd. Het was een schande voor zijn familie.

De daarop volgende twaalf jaar hadden Oka en hij bij zijn vader op de boerderij gewerkt. Tot ze na het Mantsjoerije incident in China gemobiliseerd werden. *Chichi* had trots, maar tegelijkertijd bezorgd gekeken, toen hij het hoorde. Als er iets met hun gebeurt, wie kan dan de boerderij overnemen?

De broers werden al snel uit elkaar gehaald en hij heeft geen idee waar Oka zich nu bevindt. Vrijwel alles wat ze verdienen, wordt aan hun ouders uitbetaald. Het zal beslist zwaar voor hen zijn, nu zij alleen met zijn zusje de boerderij moeten runnen, maar ze zullen het door hun opoffering iets beter hebben.

Als hij destijds had geweten wat hem als soldaat te wachten zou staan, had hij waarschijnlijk verder gestudeerd om een hogere burgerfunctie te krijgen om zodoende te kunnen worden vrijgesteld van dienstplicht.

Haha had bezorgd gekeken, toen ze hoorde dat hij zich moest melden. ‘Oaki, jij hebt toch een veel te opvliegend karakter voor het leger. Je komt nog in de problemen.’

Hij beloofde haar deze keer beter zijn best te doen en zich op te werken tot officier. Zouden zijn ouders er een idee van hebben gehad in welk wespennest hij terecht zou komen?

‘Houd onze familie eer hoog. Leef, vecht en sterf volgens de regels van de Bushido,’ had *chichi* gezegd bij zijn vertrek. ‘De man die de berg verplaatst, is de man die begint met het wegdragen van de kleinste stenen.’ Oaki zal het niet vergeten.

Hij verlangt naar zijn moeders geweldige kookkunsten. Wat zou hij niet over hebben voor een kommetje rijst tot aan de rand gevuld met *haha's* mihoen soep, gebraden eendenborst en vis tempura. Hij kan de geur van haar zelfgemaakte vissaus bijna ruiken. Nu hij steeds honger heeft, worden zijn gedachten beheerst door haar kookkunsten. Ongelofelijk hoe de hunkering naar een kommetje mihoensoep je heimwee kan aanwakkeren.

Hoe lang zou hij nog door dit verschroeide land moeten lopen?

Wanneer zullen de Chinezen zich eindelijk gewonnen geven?

Oaki hoopt maar dat ze niet te veel rivieren meer tegenkomen en dat ze, wanneer ze de hoofdstad bereiken, daar misschien een poosje kunnen blijven om uit te rusten. Alleen het idee al stemt hem opgewekt. Hij merkt aan alles dat de manschappen grimmiger worden. Te veel van hen hebben vrienden verloren en zijn uit op wraak. Bij steeds minder van hen is een lach te bespeuren.

De hoge officieren hebben uitgelegd dat er maar één oplossing kan zijn. Een overwinning op de hoofdstad van China, Nanking. Alleen dat zal iedereen tevredenstellen.

Hoewel hun laatste verovering op de stad Changsu de moraal niet echt heeft verbeterd, vertrouwt hij op het oordeel van zijn meerderen en hun oorlogservaring. De soldaten willen zo snel mogelijk doorstoten om wraak te nemen.

Tweehonderdzeventig kilometer verderop is het nieuwe doel, de Chinese hoofdstad Nanking. De soldaten willen zich graag bewijzen na de schande van de trage verovering op Shanghai en de honderdduizend gesneuvelde kameraden. Terwijl ze met veertig kilometer per dag naar hun nieuwe doelwit opstomen, groeit hun vechtlust en wraakzucht, maar ook de vermoeidheid door de aanhoudende guerrilla-aanslagen.

Iedere militair draagt een foto van Hirohito bij zich en zal deze met zijn leven bewaken, omdat dit zijn belangrijkste bezit is. De knappe, jonge keizer is afgebeeld met een klein snorretje en een bril met ronde glazen zonder montuur. Fier in een ceremonieel uniform met een zijden sjerp over zijn borst, gedecoreerd met een reeks medailles die getuigt van zijn onmeetbare moed.

Ook Oaki voelt zich intens verbonden met de keizer, de politieke leiders en de natie. Zonder enige twijfel zal hij voor hen sterven. De Japanse soldaat dient zich aan de regels van de samoerai te houden: onwankelbare trouw aan de god-keizer, eervol leven en eervol sterven met een grenzeloze doodsverachting.